

عنوان مقاله:

بررسی تکالیف طرفین دعوا در قانون اجرای احکام مدنی و قانون نحوه اجرای محکومیت های مالی

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی و اولین کنفرانس بین‌المللی حقوق و علوم سیاسی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

حمید حبیبی - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد، گرگان، ایران

خلاصه مقاله:

سرانجام هر رسیدگی قضایی مرحله اجرای حکم می باشد. اجرای هرچه سریع تر حکم نشانه اقتدار قضایی هر کشور است. از سوی دیگر قانونگذار به وضعیت محکوم علیه در زمان اجرای حکم نیز نظر داشته است، از یک سو محکوم له، راه پر پیچ و خم دادگاه را پیموده و در نهایت موفق به اخذ حکم از دادگاه گردیده، که بدون اجرای آن هیچ ثمری برای او نخواهد داشت. و از سوی دیگر، اجرای آن ممکن است به وضعیت معیشتی محکوم علیه و خانواده اش در زمان اجرای حکم، لطمه بزند. با صادر شدن حکم، اجرائیه صادر می شود. البته برای این امر باید محکوم له صدور حکم اجرائیه را درخواست کند. بعد از ابلاغ اجرائیه به محکوم علیه، وی موظف است، در مدت 10 روز به اجرای حکم اقدام کند. چنانچه ظرف 10 روز حکم را اجرا نکند، محکوم له می تواند، به الزام اجرای رای از سوی اجرای احکام اقدام کند. در مورد اجرای احکام زمانی که خواسته خواهان، مطالبه وجه نقد باشد، نخست باید محکوم له، مالی را برای توقیف معرفی کند. چنانچه مالی در دسترس باشد و معرفی کند، اجرای احکام ابتدا مال را توقیف می کند. مأمور اجرای حکم، پس از درخواست توقیف اموال باید بدون تاخیر نسبت به توقیف اموال محکوم علیه اقدام کند. فرقی نمی کند که این اموال در حوزه دادگاه صادرکننده اجرائیه باشد، یا در حوزه دادگاه دیگر، زیرا اگر مال در حوزه دادگاه دیگری واقع شده باشد، توقیف آن را از قسمت اجرای آن دادگاه می توان درخواست کرد. باید توجه داشت که از اموال محکوم علیه به اندازه ای توقیف میشود که معادل محکوم به و هزینه های اجرائیه باشد. ولی هرگاه مال معرفی شده ارزش بیشتری داشته و قابل تجزیه نباشد تمام آن توقیف خواهد شد. در این صورت چنانچه مال، غیرمنقول باشد مقداری از آن که معادل محکوم به و هزینه های اجرائیه باشد، توقیف می شود.

کلمات کلیدی:

اجرا، حکم، محکوم به، محکوم علیه، محکوم له.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1018698>

